

vingers een krakeling. Uit zijn donkeren hoek liet Hermken even een kreunend geluid hooren; hij droomde en in zijn slaap mompelde hij den naam van een vrouw.

Met een linkschen zwaai schoot Struwentius naar de tafel, dronk haastig zijn glas leeg. Als hij Sander daar in gedachten zag zitten, en diens kleine handen die met gouden regen speelden, trilde er iets vreemds door hem. 't Was alsof hij den jongen zag, die jaren geleden hier in deze kamer ook had zitten droomen van zijn geliefde, die hij had getooid met goudenregen en paarse glycinen, hier van de veranda. Ineens bevroedde hij een geheimzinnig verband tusschen hun beider leven, en er kwam een mild gevoel van begrijpen, liefde en deernis in hem.

Stil ging hij aan tafel naast Sander zitten, strekte zijn hand naar de bloemen.

„Ik weet zoo hoe dat is jongen, ik weet zoo hoe dat is.”

Sander omvatte zijn hand; „waarom vertel je me dat alles.”

„Omdat . . . , omdat mijn leven zich in jou herhaalt, jij met haar dochter, hij een groot-burger en . . .” Hij voltooide den zin niet, dronk weer en lachte schamper. Maar ernstiger vervolgde hij: „ook omdat ik je wil waarschuwen, en helpen om nu sterk te zijn en moedig tot daden te komen.”

Sander keek hem vragend aan.

„Je wilt toch niet dat je liefde altijd een droom zal blijven.”

Sander hief zijn glas, tuurde in het fonkelend rood. Een vreemde, bijna lijdzame trek kwam op zijn gelaat, en traag dronk hij een teug.

„Durf je haar je liefde bekennen, kun je in de toekomst van je restauratierommeltje bestaan, kun je werkelijk levensgelukkig worden als jij je niet aan je kunst kunt wijden?”

Sander zweeg even. — „Wie denkt daar nu aan,” zei hij dan wat nuchter.

„Goed, goed, ik zal verder vertellen.”

En Struwentius schoof weer naast hem, vertelde van zijn tweestrijd, zijn vlucht, zijn reizen, steeds weer nieuwe en langere reizen, steeds weer vreemde avonturen. — Van lieverlee vergat hij waarom hij dit alles vertelde, ging hij weer óp in de herinneringen van die zwerversjaren. Hij hing tegen Sander aan die droomerig luisterde. De wijn had hen wat los gemaakt van het aardse en sâam doorleefden ze de sensatie van vreemde landen, vreemde volken, vreemde zeden. Ze voelden den gloed van de Spaansche landen, ze zagen het azuren blauw van de middellandsche zee. Met een heimwee naar het verloren paradijs staarden ze over de wazige heuvels van Toscane, en onderwijl dronken ze zuidelijken wijn. Als Struwentius op de piano het luiden der klokken van Florence nabootste begon Sander van ontroering te huilen. Wankelend stond hij op, sloeg zijn armen om Struwentius' schouders: „waarom, waarom ben je er niet gebleven?”

„Gebleven?” — Struwentius knipperde met zijn oogleden, schudde zijn hoofd om zijn gedachten bijeen te brengen.